

Retning ikke blot at besætte enkelte Sogne-embeder her i Byen, men hele Rækker af Embeder her i Landet, maaske imod hele den folkekirkelige Tilstand, som man fra Styrelsens Side vilde anse for forsvarlig. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at naar man ønsker, at de Kirker, man opfører, skulle være Sognekirker, og deres Præster skulle være almindelige Sognepræster, maa de ogsaa gaa ind under de almindelige Regler, som gælde for Sognekirker, hvad enten disse Regler ere de nu-gældende, hvorefter Kirkestyrelsen handler alene, eller det maatte blive andre Regler, hvorefter Menighederne fik Indflydelse paa Valget af deres Præster. Det maa være de almindelige Regler, man maa ind under, naar man vil have den almindelige Stilling inden for Folkekirken. Jeg beklager, at den højtærede Minister har stillet sig uvillig til Tanken om at give Menighederne en lovbestemt Indflydelse paa Valget af deres Præster; dog dette Spørgsmaal ligger ikke for, og jeg skal derfor ikke gaa nærmere ind derpaa ved denne Lejlighed.

Ordføreren (J. C. Christensen): Jeg skal straks gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem angaaende dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem sagde, at de kunde jo ordne sig som Valgmenigheder; saa fik de denne Ret til at kalde deres Præst. Men det kunde de ikke gøre, fordi maaske hele den Befolkning, de ville hjælpe med Kirker og Præster, slet ikke ønsker at ordne sig som Valgmenighed. Og hvis de ordne sig som Valgmenigheder eller i meget mindre Kredse og tilbyde deres Hjælp der, ville de maaske kunne komme til at virke frastødende over for enkelte i vedkommende Bykreds i Stedet for at trække dem til sig. Det er ikke umuligt, at det kunde ske, og hvorfor skal man saa anvise Folk at ordne sig i Valgmenigheder, naar de ikke selv ønske det. Det ærede Medlem siger, at der er en Risiko derved for Staten, og ganske vist vil det ogsaa kunne komme til at koste den Penge, thi hvis vedkommende ikke kan drive Kirken længere, maa Staten overtage Lønningen af Præsten, men i saa Fald tabe de da ogsaa den Indstillingsret, de ellers vilde faa. De vilde kunne beholde den, saa længe de betalte, men en Ret som denne maa netop være afhængig af de Tilskud, som vilde kunne skaffes til Veje. Det ærede Medlem sagde, at de Folk, som skulle være Sognepræster ved Sognekirker, maatte ogsaa finde sig i

at gaa ind under de almindelige Kaldelsesregler for Præster. Men dette vil jo netop være uden for de almindelige Regler. Den almindelige Regel vil være den, at Kirken bliver bygget med Tilskud fra Statskassen, og at Staten lønner Præsten. Men her vil man netop gaa uden for den almindelige Regel. Her vil man nok have Fondens Medvirkning uden for de almindelige Regler, saa længe det gælder om at faa Penge af den, den maa godt selv lønne Præsten og bygge Kirken, det er der ikke noget i Vejen for, men den maa ikke faa den allermindste Indflydelse paa, hvem der skal være Præst; her skal det gaa efter de almindelige Regler. Jeg tror ikke, at Folkekirken gør klogt i at stille sig saa knibsk over for Befolkningen, at den kun siger: betal, betal, saa ere vi godt fornøjede, men I faa ingen Rettigheder, dem beholde vi. Folkekirken vilde vistnok staa sig bedre, hvis den, hvor der er en Bevægelse oppe i Befolkningen for en Sag, og Befolkningen selv vil tage Sagen i sin Haand, da ogsaa vilde imødekomme en saadan Bevægelse ved at yde nogle Rettigheder til Gengæld. Det ærede Medlem frygtede for, at der i saa Fald kunde være alt for stor Ensighed inden for Kirkefondens Styrelse, at den maaske kunde blive stærkt indremissionsk, eller hvad det ærede Medlem nu mener. Det er jo muligt, at en saadan Ensighed kunde komme frem, men hvad vilde der saa ske. Hvis Kirkefonden blev meget ensidig, vilde Uenigheden maaske have samme Ensighed og vilde saa være godt tilfreds med den Præstekaldelse, som Kirkefonden udøvede for den. Eller Menigheden vilde ikke have denne Ensighed og vilde saa sige: de Præster synes vi ikke om; derfor bidrage vi ikke mere til dem; og derved vilde Fondens Indstillingsret saa ogsaa falde bort. Ensigheden kan ogsaa vise sig, hvis man kommer til en almindelig Præstevalglov. Hvis Befolkningen bliver stærkt grundtvigiansk, vil der blive valgt lutter Grundtvigianere, hvis den bliver stærkt indremissionsk, lutter Indremissionspræster, men fordi der kan være Fare for Ensigheden, synes jeg dog ikke, man kan nægte Ønskeligheden af en Præstevalglov. Saaledes kan man ikke argumentere mod at give Kirkefonden en Indstillingsret. Jeg skal i øvrigt ikke opholde mig videre ved denne Sag. Den nu stedfundne Diskussion har givet det ærede Medlem og mig Lejlighed til at fremsætte vore Anskuelser om Sagen, og da den